

FM 2015/134

Michael Rosing

19. maj 2015

Hvilke tanker har Naalakkersuisut og medlemmerne af Inatsisartut gjort sig, om fordelingen af de offentlige tilskud til boliger samt vedrørende en reform på boligområdet?

(Medlem af Inatsisartut Ane Hansen, Inuit Ataqatigiit)

Det ligger Demokratesne meget på sinde, at alle i vort land har et hjem, hvor der er rart og trygt at være. Sådan er det bestemt ikke for alle borgere i dag.

Helt generelt kæmper vi med, at vores samlede boligmasse er nedslidt. Det skyldes primært, at vi gennem mange år har undladt at renovere og vedligeholde vores boligmasse. De offentlige boliger er blevet vedligeholdet for dårligt, og mange af dem er på den baggrund i en sørgelig forfatning.

Det helt store problem i denne forbindelse er, at huslejeniveauet i mange år har været på et kunstigt lavt niveau, der har betydet, at der ikke har været penge til den nødvendige vedligeholdelse. Historisk skal vi et godt stykke tilbage i tiden for at forstå, hvorfor det er sådan. I 1997 indgik det daværende Hjemmestyre en aftale med SIK om, at huslejen ikke måtte stige. Dette huslejestop blev reelt først ophævet den 1. januar 2002, og det har betydet, at huslejeniveauet fra da af har været for lavt, da aftalen betød, at huslejerne blev holdt i ro i en periode på fem år.

Den kunstigt lave husleje var en klar fejl, som vi skal lære af. Det er nødvendigt at vi fremadrettet har et huslejeniveau, der afspejler de reelle omkostninger ved at bo til leje. Her vil nogen nok indvende, at det kommer til at gå ud over de svageste, men det er ikke nødvendigvis rigtigt. Her handler det jo om at indrette boligsikringssystemet på en måde, der tilgodeser dem med behov for boligsikring. I øjeblikket er Naalakkersuisut i gang med at kigge hele boligsikringslovgivningen efter, og det er et arbejde som Demokratesne ser frem til at kigge nærmere på, når det bliver fremlagt.

Fra lejer til ejer

Demokraterne ser gerne, at så mange som muligt kommer til at eje sin egen bolig frem for at bo til leje. Det har flere fordele. For det første fungerer en ejerbolig også som en opsparing, der kan realiseres, når man en dag fraflytter sin bolig. For det andet skal man tænke på, at hver gang en borger flytter fra en lejebolig til en ejerbolig, bliver der frigjort en bolig i den offentlige boligmasse til glæde for dem, der står på venteliste.

På den baggrund er det vigtigt, at vi ikke gør det vanskeligere end i dag at anskaffe sig sin egen bolig. Det betyder, at det vil være en dårlig idé at forringe eksempelvis rentefradraget.

Herudover er det vigtigt, at midlerne til boligbyggeri og renovering/sanering fremover bliver fordelt efter disse tre principper, der her er i vilkårlig rækkefølge:

1. Steder, hvor der er beviselige muligheder for vækst
2. Steder, hvor der er en beviselig tilflytning
3. Steder, hvor der er en konstateret boligmangel

Det er efter Demokraternes overbevisning den bedste måde at bruge pengene på. I vores optik giver det således ingen mening at bygge nyt de steder, hvor ingen af ovenstående principper er opfyldt. Det vil med andre ord sige, at fremtidens boligbyggeri skal tage udgangspunkt i et reelt behov. De dage, hvor boligbyggeriet blev spredt rundt omkring på kysten ud fra et misforstået solidaritetsprincip bør være endegyldigt forbi.

Det var Demokraternes foreløbige input til debatten.